

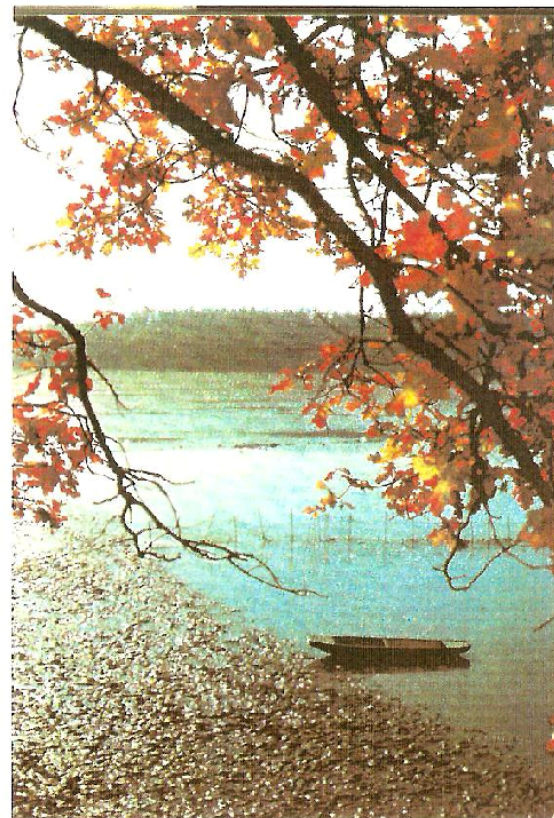

Podzim už platí listím
svou útratu.
Je konec láskám, konec nenávistím,
podzim už platí listím
a není návratu. (Vítězslav Rezval)

ŘÍČKA

FALL 2000

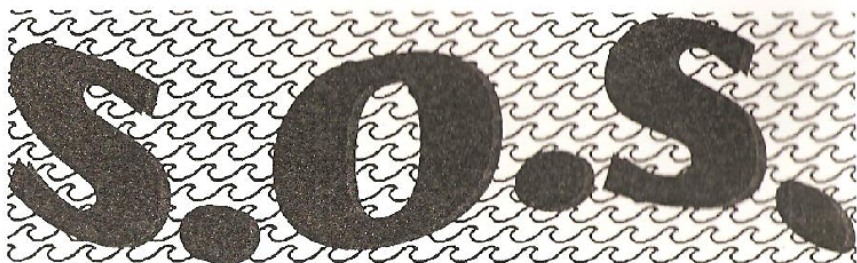
MOUDROSTI & INFORMACI

*Když řeky chladné
začnou být a
sametový klid je
spoutává,
jen rybář náhodný se
vzácným hostem
stává,
příroda zvolna usíná
a kapky deště dlažbu
ochladí.
To léto záplavou listí
odchází.....
(Tomáš Linka)*

CANADIAN CZECHOSLOVAK
BENEVOLENT ASSOCIATION
OF WINNIPEG
established 1913

Vážení krajané, přátelé naší Jednoty a tohoto časopisu!

Tak jak jsme uvedli v minulém čísle, tak se naše organizace pustila do rekonstrukce na budově. Československá Podpůrná Jednota měla schválenou podporu v částce 6000.00 dolarů na jaro 2000 s termínem ukončení do 30. května. Podpora byla vyplacena zčásti dopředu (přidělena 2 bingo s příjmem 3000.00,) a zbývající částka měla být vyplacena po dokončení projektu a předložení finanční zprávy. Rozhodli jsme se instalovat kompletně nový odsávací systém a klimatizaci do našeho baru, protože kvalita vzduchu v baru byla jednou z nejčastějších stížností. Práce byla úspěšně dokončena, finanční zpráva odeslána zároveň s další žádostí na podporu při dalších rekonstrukcích. (duben 2000)

Mezitím se však udály dvě věci, které velice nepříznivě ovlivnily program provinční vlády na podporu etnických organizací.

Za prvé byla v Manitobě zvolena nová vláda (New Democrats) a nová ministryně pro multiculturalism, paní Becky Berret, vydala nařízení o překontrolování a zhodnocení dosavadních programů. Bylo ustaveno tzv. "Review Committee", které probere celou strukturu současného systému podpor pro etnické organizace a případně navrhne určité změny nebo úpravy. Až do ukončení práce tohoto výboru jsou veškeré podpory pozastaveny a to i ty, které již byly schváleny předchozí vládou a mnohé z nich již měly být vyplaceny a očekávány různými organizacemi.

Další jakousi ranou pod pás bylo pro nás odhalení kriminální aktivity, která se děla v nejvyšších kruzích Manitoba Lottery Corporation. Jak mnozí víte, za poslední 2 roky jsme na základě žádostí skrze Multicultural Grants Advisory Counsel dostávali příležitost pracovat ve winnipegských kasinech jako dobrovolníci při prodeji bingo. Za toto jsme byli odměňováni poměrně slušnou sumou (1500.00 dolarů za 1 bingo-večer)

Díky rozsáhlé kriminální aktivitě a odhalené zpronevěře v částce okolo 2.5 milionu dolarů a stále ještě pokračovaném vyšetřování, přidělování těchto bingo-večerů bylo také dočasně pozastaveno. (Pamatujete si, jak dlouho trvalo "dočasné" doma v republice? Ne? 21 let - od 1968 do 1989). A samozřejmě i tento program je "under review".

Na můj dotaz, jak dlouho pravděpodobně potrvá práce tohoto prověřovacího výboru mi bylo sděleno, že v současné fázi vyšetřování není možno určit jakýkoliv termín. Prý to může být i otázka ne měsíců, ale i několika let. Peníze prý zcela určitě dostaneme, pouze se neví kdy.....

Znáte písničku Honzy Vyšňáky "Ovoce z Lenina"? Ve druhé sloce tam říká: "Lži jak když tiskne měl ten systém za krádo,

Když bylo na hradě ušatý torpédo,
V rozhlase říkalo : Je pevná naše měna,
Jenomže příští den už byla jaksi změna.....!"

Nějak mi nejde na rozum, proč mě tato sloka vyvstávala na mysli v poslední době tak často. Vždyť Honza přeci zpíval o bývalém prezidentu Zápotockém, není-liž pravda? Nyní však vážně bez jakéhokoliv sarkasmu. Československá Jednota ve Winnipegu přišla díky těmto dvěma zdánlivě nezávislým, přesto však úzce souvisejícím událostem o příjem lépe řečeno o podporu na činnost - v částce zhruba 6000.00 ročně. Více než nepříjemné, zvláště, když si uvědomíme, jaké máme výdaje na provoz budovy a neposledně i na daně z pozemku.

Ty byly zaplacený ke konci měsíce května a to v částce kolem 3000.00 dolarů.

Instalace odsávání a klimatizace stála přes 4000.00 dolarů.

Na členských příspěvech jsme od začátku roku vybrali něco kolem 1000.00 dolarů. Letos máme opět o 30 platících členů méně. Přesné údaje můžete získat na každé členské schůzi Jednoty.

Dva naše jediné zdroje příjmů - náš bar a hala na zábavy - bohužel zdaleka nepokrývají náklady na provoz budovy. Abychom byli soběstační, musel by se náš měsíční čistý příjem zvýšit o částku 1300 - 1500 dolarů a to za předpokladu, že se nestane nic mimořádného. Za poslední měsíc (July) byl čistý zisk z baru 586.44 dolarů.....Nyní například máme celý topný systém v budově neschopný provozu. Oprava si vyžádá dle odhadu minimálně 1500.00 dolarů, které prostě a jednoduše nemáme..... Naše finanční situace byla tak špatná, že po zaplacení daní jsme měli na našem kontě celých 70.00 (sedmdesát) dolarů.....

V minulosti jsem již mnohokrát apeloval na vážnost finanční situace naší podpůrné jednoty. Tentokrát je moje prosba k vám všem, krajanům doslova volání o pomoc. I přes nezměrnou snahu všech dobrovolníků stále nejsme schopni s našimi současnými příjmy si zajistit finanční soběstačnost.

Nemyslete si však, že krajanská jednota pouze pláče a nedělá nic pro zlepšení a změnu situace. Začali jsme spolupráci s NECRC., což by mělo v blízké budoucnosti snad přinést větší využití naší haly a mimo to i možná další zdroj stálého příjmu. Nejaktuálnějším problémem v současné době je otázka, jak nahradit příjem, o který jsme přišli v důsledku okolností, nad kterými jsme neměli absolutně žádnou kontrolu. Tento příjem nahradit musíme a to pro pouhou existenci naší jednoty a budovy..

Více než kdy jindy budeme potřebovat pomoc všech krajanů při plánovaných akcích na podzim, při kterých si musíme vybudovat finanční jistotu pro podzimní a zimní sezónu. Jestliže by se mělo opakovat to, co se nám stalo loňského podzimu (velmi slabá účast na našich akcích), tak zcela jednoduše naše budova a organizace přestanou existovat. Proto Vás všechny jménem Jednoty co nejsnažněji prosím - POMOZTE NÁM.

Jerry J. Klimes - předseda československé jednoty

Opět je čas sníst prase na počest republiky

A ZASE NADVAKRÁT !!

Jak je již téměř tradicí, tak i v letošním roce budou mít naši krajané možnost si pochutnat na čuníkovi na roštu a to opět hned na dvou frontách !. Vřele doporučujeme návštěvu obou hostin a to proto, že alespoň budeme moci optimisticky porovnat, kde je prasec lepší. A to je přece přesně to, co my, Češi a Slováci děláme rádi - dobře jíst a porovnávat a případně kritizovat....

NEDĚLE, 10. září / sept. ve 14:00

Na farmě Josefa Dobrovolného ve Vermette-MB, kde bude skvěle upečený čuník doprovázen, nebo lépe řečeno podáván se stejně skvělým Josefovým vínem. O Josefovi, jako rodilém Moravákovi bylo vždy známo, že víno má dobré, avšak nyní, víno bude dvakrát lepší. (To proto, že ve dvou se to vždycky lépe táhne). Jak se na farmu dostanete? Snadno! Pojedete na jih po sil. č. 59 a 4 míle (6.4km) na jih od Perimetru odbočíte vlevo na Oak Grove Road. Josefovou farmu najdete po 3.5 mílech na levé straně. Ten kdo dává přednost prasati s rumem, pivem a pod. si bohužel musí tyto nápoje vzít z domova. Vlastní "lawn chairs" je dobrý nápad, protože tato zásoba je na Josefově farmě omezena.

SOBOTA, 16. září/ sept. od 14:00 do 22:00

Československý Klub - 154 McKenzie St.

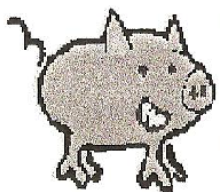
Mimo pašika budou k mání klobásy, špekáčky, domácí polévky, české a slovenské pečivo a mnoho jiných dobrot, co hrdlo ráčí a břicho snese. Bar bude otevřen ve 12:00, hudba k poslechu nebo i k tanci, čuník bude připraven k porcování mezi 3 - 4 hodinou avšak vřele doporučujeme nejíst ho na prázdný žaludek, protože by z té lahody mohl váš žaludek dostat šok. Bude to chtít tzv.

"předehrátku" Vítání jsou všichni - muži, ženy, děti, psi,

kanárkové a rybičky,...

Bohatá tombola - Tah v 19:00 hodin

Vstupné dobrovolné !

833-2500 7PM
ref. 3304

Vzhledem k velice tíživé finanční situaci klubu o jejíchž důvodech se můžete dočíst na jiném místě Československá Podpůrná Jednota musí najít způsob, jak udržet chod a činnost naší haly. Více než kdy v minulosti je nám potřeba pomoci a podpory od všech krajanů!

Snažně se obracíme ke všem krajanům - pomozte nám zachovat nejstarší organizaci Čechů a Slováků v Kanadě. Jedním ze způsobů jak nám můžete pomoci je následující klubová akce:

S.O.S. DINNER

FUND - RAISING EVENT

SATURDAY, 30. SEPT. 2000

v 19:00 hod.

In Czechoslovak hall

154 Mc Kenzie St., Winnipeg

- **Full course dinner, prepared by professional chef**
- **Aperitif and wine included**
- **Entertainment**
- **Serving by our youth group in traditional costumes**
- **\$50.00 per plate - receipts available**

We would much appreciate your support by attending this dinner. The success of this event will have a direct impact on future existence of our organization. Limited space - for ticket information, please call:

Danka Orihel - 668-6605, Jerry Klimes 338-9629,

Vladimir Hlas 256-0451

Tickets must be purchased in advance, no sale at the door !!

Čeština pro otrlé.

Kolik jazyků znáš, tolikrát jsi člověkem. Otázka je, jakým. Pokud vám není jasné, co mám přesně na mysli, mohu svou úvahu doprovodit názorným příkladem.

Hodně Rakušanů se teď učí česky. Pokud však někteří sáhnou po učebnici, o níž bude řeč, poznají bohatost naší mateřštiny z druhé stránky. V knize, která se mi dostala do rukou, není pro jistotu uvedeno, jakým žákům je určena. Podle gramatiky, a nutno přiznat docela přehledné, to vypadá na mírně pokročilé. Podle rčení, která každou lekci doplňují, však na mimořádně vyspělé nebo otrlé.

Mezi Rakušany, kteří usilují o zvládnutí češtiny, jsou převážně lidé z obchodních kruhů, šéfové bank, pojišťoven a odborní poradci všeho druhu. Sáhnou-li po uvedené učebnici, pak se kromě skloňování, časování a jiných tajů české gramatiky například dozvídají, a to hned v první lekci, že někdo *dělá brajgl od rána do večera* nebo, že *všechno je na jedno brdo*. Lze jen doufat, že příslušný šéf nebude chtít coby pilný žák zaperlit u své české kolegyně a nepoužije příležitostně dalšího výrazu z této lekce - *nedělej cavyky*. Kdyby šokovaná dáma nahlédla do jeho učebnice, mohla by namítnout, že je *starý dotěra*. Pak by už mohl vzpomínaný poradce použít slova ze třetí kapitoly a prohlásit, že je *pěkně dožraný*. Ráda bych se seznámila s cizincem, který vysloví slovo *držgrešle*. Pokud ano, pak ho může použít třeba při jednání na ministerstvu financí. O tom, že *dře jako mezek*, se pak může snažit přesvědčit svého představeného, ale probůh, ať neřekne váženému hostu na slavnostní večeři, že *pije jako duha*. Nebylo by divu, kdyby mu dotyčný host za takové nařčení *vlepil facku*, což jsou další slova ze čtvrté kapitoly. Náš student by pak už jen mohl dodat, že host je *pěkný fakan* a jeho přítelkyně *pořádná fiflena*. To už jsme v páté lekci. Tady je opět pár nezbytných znalostí pro konverzaci cizinců. Například, že někdo má - pardon - *plné gatě* anebo je *ohavná havěť*, případně *hlava skopová*. Uplatní-li tyto čerstvě nabyté znalosti u svého spolužáka, pak riskuje, že mu tento odvětlí *Ty jsi největší hovado pod sluncem*, s eventuelním dodatkem z kapitoly šesté *Drž už konečně klapačku*. Potkáte-li v Praze cizince, který s nečeským přízvukem nadšeně zvolá *Hele to je pěkná kost*, pak vizte, že se už dopracoval do sedmé lekce této vzácné učebnice. A až se ve zpětné reakci dozví, že *nemá šance*, protože je *starý křáp*, porozumí, neboť i tento skvostný výraz má už ve svém slovníku. Když se snaživý žák prokousá přičestím trpným v kapitole osmé, doplní si ji o několik dalších pikantních výrazů: *Ty jsi pěkná mūra* nebo *Ta stará nádhera už je tu. Mám z tebe nervy v kýblu*, obohacuje jeho češtinu další lekce, kde se naučí říci o někom, že je *korunovaný osel*. Snad, ale neuplatní při zitřejší poradě větu z lekce desáté - *Pacholci mizerní, dejte už pokoj s případným návrhem Dáme si raději panáka*. Nepříjemné bude, když jim *na potvoru* přestane fungovat telefon a *svinská práce* bude to opravit. Tím končí kapitola jedenáctá. Z následující vybírám: *Tobě tak něco prozradit, ty slepičí prdelko* anebo *To je - promiňte - průser na celé čáře*. Třináctá lekce je až na rčení *Má nacpaný pupek* docela přijatelná. Ve čtrnácté se náš pilný student - cizinec - dozví, co v naší krásné mateřštině znamená *chytout slinu*, a v závěrečné lekci se naučí používat v současné době možná aktuální české rčení *Krade jako siraka* a také výraz opačného

významu *Nedostal ani zbla*. No a já tvrdím, že pokud cizinec vůbec ono *zblo* dokáže vyslovit, aniž si navždy zasukuje jazyk, pak se z této učebnice to *zblo* potřebné pro běžný život sotva naučí.

Marie Woodhamsová (Zápisník zahraničních zpravodajů) převzala IJ

SOBOTA 28.10.2000 V 7:00

HALLOWEEN DINNER & DANCE

v hale Československého klubu

*Tradičně dobrá domácí večeře, tombola,
hudba k tanci i poslechu, dobrá zábava.*

*Vstupné je pouhopouhých
\$ 10,00 za osobu!*

*Prostíme, zajistěte si
vstupenky předem tel.*

č. 589 - 7483

*Těšme se na
shledanou!*

SÁM NA SVETE

Keby som bol sám na svete, možno by som ani nebol človekom. Prechádzal by som sa, aj by som premýšľal, ale všetkým mojim myšlienkam by čosi chýbalo, pretože by obsahovali jedno základné ohraničenie - že tu niet iných ľudí. Iba prítomnosť ostatných ľudí dáva všetkým myšlienkam silu i život. Nejde tu len o to, že i tá najkrajšia myšlienka je nepotrebná, ak si nenájde cestu k ľuďom, lebo každý myslí najskôr kvôli tomu, že je to jeho nevyhnutná potreba, ale ide práve o tú nemožnosť zrodu užitočnej myšlienky bez možnosti konfrontácie jej užitočnosti s ľudstvom.

Teda keby som bol sám na svete, bol by som stále ako chorý, lebo moje vnímanie vonkajšieho sveta a jeho vnútorné prežívanie by boli ako dva cudzorodé životy (každý vnem, ktorý prijme zo sveta, je trieskou v ohni vnútorného prežívania a skrotenie tohto ohňa je tvorivá činnosť).

Takto sú ľudia mostom, ktorý ma spája so sebou samým a zároveň so všetkými ostatnými. Preto nikto nie je sám, a keby bol sám, nemohol by tak žiť.

Výber z knihy Borisa Mihalkoviča : Kocky ľadu

(1)

Pri čítaní týchto riadkov som si uvedomila o koľko krajší a ľahší by bol náš život, keby ľudia uvažovali ako autor. Pripomenuli mi súčasnú situáciu v našom krajskom spolku, ČS Podporujúcej Jednote. Behom posledných desaťročí života na novom pôsobisku, mnohí z nás podľahli vplyvom spoločnosti, ktorá kladie dôraz na individualizmus, komercializmus a materializmus. Spálili mosty, ktoré ich spájali s domovinou a ktoré by nás mohli spájať i dnes.

Náš klub sa nachádza v tiesnivej situácii, ako finančne, tak i počtom členov. Skupina dobrovoľníkov z rady našich krajanov sa všemožne snaží zachovať existenciu a pokračovanie jednej z najstarších národnostných organizácií v Kanade, Československej Podpornej Jednoty. Bola založená ľuďmi, ktorí si so sebou priniesli hodnoty svojho národného charakteru, lásku k rodnej vlasti, lásku k materskej reči, slobode a demokracii. Jej účelom bolo pomáhať ľuďom v nešťasti, úmrtí a novoprichádzajúcim radou a skutkom. Udržovala činnosť čes. školy, zakladala hudobné a športové kluby, usporadúvala divadelné predstavenia a prednášky. Počas II. Svetovej vojny sa zúčastnila boja o oslobodenie nacistami okupovaného Československa. Jej členovia protestovali a odsúdili násilné zmocnenie sa vlády komunistami. Spolok pomohol tisícom zväčša politickým prisťahovalcom započatý nový život v novej zemi.

Iste si všetci spomínate na neľahké dni našich začiatkov. Vtedy bol klub pre nás oázou, ktorá nás vždy prijala s otvorenou náručou a dala nám napiť sa z čaše povzbudení. Vládla tam pohoda, pochopenie a svornosť. Mali sme rovnaké problémy a starosti, ale hlavne rovnaký cieľ. Vytvorili sme si jednotu skutočnú a opravdivú. Kde sú tie časy, kde je ten svet. Slovom básnika V. Vaľka :

“Bol taký svet

len pred nedávnom

Ako to, že sme ho nenašli.”

Budova ČSPJ je a zostane pamätníkom obetavej, poctivej práce tých, ktorí už nie sú medzi nami. Bolo by dobre, keby sme prejavili vďaku za to, že sa nám stali vzorom v práci, v ktorej by sme dnes radi pokračovali.

Mrzí ma, že tak málo manitobských Čechov a Slovákov to chápe.

V súčasnosti nám ostávajú len dve možnosti : nerobiť nič, (čo by znamenalo zánik spolku), alebo niečo urobiť, (teda vyvinúť činnosť na záchranu budovy a spolku).

V tejto provincii žije okolo dve a pol tisíce Čechov a Slovákov. Bohužiaľ, iba hrstka z nich je zainteresovaná do krajskej činnosti. Táto skupina horlivcov sa rozhodla urobiť čo je v ľudských silách, aby uchovala naše kultúrne dedičstvo. Aby uspela, musí sa rozrásť. Potrebovala by pomoc viacerých našich krajanov. V tom spočíva *Sila*.

Človek má takú silu, vďaka ktorej môže pretvárať svet :

je to niečo ako pomalý, nezadržateľný rast viniča, ktorý celkom prirodzene vytláči tabličku skla, keď sa mu stavia na odpor. Ak je človek pridĺho vystavený samote, jeho vinič sa mu skrúti do vlasného srdca, lebo sila potrebná na to, aby sa človek vôbec mohol udržať na svete medzi ostatnými ľuďmi, sa stane priveľkou a neovládateľnou, keď s ňou zostane sám. (1)

Danka Orihelová

*Dovoľenka jak má byť, do krčmy sa posadiť
desať piviek uraziť, a do ulíc pak vyraziť..*

Najskor však volajte

HAPL TAXI

16 111

0903 444 624, alebo 0905 444 624

**Najspoľahlivejší taxi-service v
Bratislave aj s množstvom infor-
mácií o všetkom vo mestě !!!**

Návštěva cirkusu

Naše rodina patřila již několik generací ke smetánce města. Táta uměl číst, máma psát a snad proto se dali dohromady, aby rodili vzdělance. Přivedli nás na svět sedm a pečlivě dbali, abychom odmalička nevynechali jediný kulturní podnik. Nás děti proto mrzelo, že jsme dosud, ač nejstarší z nás se měl již za týden ženit, neviděli cirkus. Ne snad, že by do města ještě dosud nezavítal, ale náhoda tomu chtěla, že plakáty viděl vždy jen otec sám bez maminky a styděl se požádat kolemjdoucí, aby mu zapsali, kdy a kde se pořad koná. Až jednou se na nás usmálo štěstí. Maminka dostala v práci za odměnu vstupenky pro celou rodinu a tatínek nám přecetl, kdy se vystoupení koná. Zajásali jsme, jen prvorozený bratr Čenda nesdílel naší radost, neboť si uvědomil, že návštěva cirkusu koliduje s termínem jeho svatby. Když nám to připomenul, všichni jsme zesmutněli a hleděli na tatínka, který jako hlava rodiny měl rozhodnout. Otec to postavil rezolutně: "Svatba musí stranou, neboť je záležitostí jedince, zatímco návštěva cirkusu je věcí kolektivu." Koncem týdne vyrostl na kraji města plátěný stan. V klecích, které mimochodem nevypadaly nejpevněji, se tísnila zvířata a snědí chlápci v maringotkách dodali našemu městu cizokrajný ráz. To vše přispělo k tomu, že o cirkusová představení byl mimořádný zájem. A za lístek se dávalo pod rukou prý i sele. Málokterá rodina si proto mohla dovolit navštívit cirkus v plném počtu. Většinou šel na představení pouze vylosovaný šťastlivec a doma pak ostatním předváděl, co ve stanu viděl. Smůlu měli u Bártů, kde jako vyslanec určil los silně krátkozrakého strýce, a doma se pak museli spokojit pouze s imitací zvuku cirkusové kapely.

U nás se nic takového stát nemohlo. Šli jsme do cirkusu pěkně všichni a mezi svými těly propašovali i bratrovu nevěstu a dva svědky. I když jsme byli trochu v lóži namačkání a tlustý svědek musel vzít svého tenčího kolegu na klín, netrpělivě jsme vyčkávali začátek představení. Zazněl úvodní pochod. Kapela nebyla z nejpočetnějších, ale oba muzikanti, harmonikář i dirigent, dělali co mohli. Manéž se pak naplnila artisty. Pět Tornádos do ní vtrhlo tak rychle, až otci ulétl klobouk. Tento náhodný trik sklídil nečekáný potlesk a tatínek se musel děkovat. Skutečně, ani nám nemohl vysvětlit, že není s Tornádos domluven. Nevěsta se dokonce urazila, že ve svatební den dělá v cirkusu tchán šaška. Mezitím už varietní umělci pochopili, do jakého místa stanu mají soustředit svůj um a v které lóži mají hledat dobrovolníky. Otcova příhoda s kloboukem zkrátka vtáhla celou naši rodinu do víru představení. "Potřebuji holohlavého pána," zvolal z manéže kouzelník, jen tak těkl okem po stanu a zaparkoval pohled do naší lóže. "No, třeba vy, občane, vedle toho umělce s kloboukem."

Vyzvaným byl děda. Nastalo trapné ticho. Alespoň v naší rodině, jinak tribuny řvali smíchem.

Děda vystoupil jako hypnotizován na kouzelnický praktikábl. Nikdo z rodiny do té doby nevěděl, že toho má tolik v kapsách. Postupně mu z nich kouzelník vytáhl myš, vajíčko, růži, kombiné, dvacet svázaných šátků, králíčka a z nosu holuba. Kouzelníkovi se zřejmě v dědovi zalíbilo a předvedl s ním ještě celou škálu triků. Hanbou jsme se propadali, když si zakladatel rodu opět sedl mezi nás mokrá a s natrženým sakem. Číslo skončilo a děda si opět sedl. Náhle si začal jezdit rukama po těle. Pak se vymrštil a do pauzy zařval: "Vzal mi peněženku a hodinky!" Takové davové nadšení jsem v životě neslyšel. Také děda, ač skutečně bez peněz a hodin se musel děkovat, nehledě k tomu, že několik dětí si hned k němu přiběhlo pro podpis. Tím děda přišel na to, že mu kouzelník ukradl i plnicí pero. Bratr s nevěstou se znechuceně zvedli a razili si cestu ven. Byla to jejich chyba chtít odejít v naprostém tichu, když vzduch rozechvíval jen úderý lasa král prerie Velký Bill. Vytáhl si nevěstu i bratra. Otec, jehož okolí považovalo za našeho principála, přijímal gratulace. "Tak skvělou režii," poznamenal hlasitě jakýsi muž, "kdy část komediantů je od začátku v hledišti, to jsem ještě neviděl. Tlustý svědek se nás chtěl zastat a zakřičel: "Občané, všechno je trapný omyl, jsme slušná svatba!" Lidem se v té chvíli nemohlo zdát nic vtipnějšího. "Klaun, to je klaun!" burácely děti. "Jdu si to s nimi vyřídit," chrčel svědek. Vyhrnul si rukávy a vstal, bohužel právě v okamžiku, kdy hledal napoleonský voják do svého děla živý náboj. A tak byl zachránce cti vystřelen do koše zavěšeného u stropu. Pak začala do manéže nastupovat zvířata. Konečně bude klid, oddechli jsme si a pohodlně se uvelebili

v lóži, neboť tlustý svědek měl své nové místo v koši. Zvěř a ptactvo defilovalo pomalu manéží. Byla to krásná podívaná, i když se nám zdálo podezřelé, že sloni na nás příliš často kývají choboty a žirafa mrká levým okem. Naším útrapám neměl být prostě konec. Papoušek vypuštěný u voliéry ani na chvíli nezaváhal, nejkratší cestou dolétl k našemu otci, sedl si mu na hlavu, hladil ji křídélkem a volal: "Meloun, meloun." Snad proto při krotitelově výkřiku, kdo vstrčí lvovi hlavu do tlamy, prořizl otec stanové plátno a vyrazil ven.

Kdo tedy tenkrát vsunul lvovi hlavu do tlamy netušíme, ale jelikož tlustý svědek se už u nás neukázal, kdo ví?

PRAGUE DELI

PRAŽSKÉ UZENÁŘSTVÍ

PRAŽSKÉ UZENINY

OBLOŽENÉ CHLEBÍČKY
A MÍSY

KNEDLÍKY
všech druhů

CUKRAŘSKÉ
VYROBKY

ČESKÉ
VÁNOČNÍ CUKROVÍ

DENNĚ ČERSTVÁ A CHUTNÁ JÍDLA

638 Queen St. West, Toronto
(416) 504-5787

Navštivte nás při Vaší návštěvě v
Torontu, nebo využijte
obědnávkové služby Jardy Klimeše.

V jednom rybářském městečku žili dva bratři. Jeden z nich byl ženatý úředník a druhý samotářský rybář. Jednou v pátek třináctého se stalo, že tomu ženatému auto přejelo manželku a tomu druhému se potopila loď. A jedna stará paní takhle jde po městě, potká toho rybáře a splete si ho s tím úředníkem.

"Pane Jones velmi s vámi soucítím, je to velké neštěstí, muselo vás to hodně ranit."

"Ale ne, nijak mě to netrápí. Stejně byla prohníla od samého začátku. Měla úplně sežvejkanou spodek, smrděla rybinou od prvního dne. Vepředu měla docela velkou dírku a vzadu zase ošklivou prasklinu. Ta díra se pořád zvětšovala, co jsem ji používal, nakonec už se to skoro nedalo. Ale dorazili jí ti čtyři chlápoci ze sousedního města, co se tady chtěli nějak pobavit. Jsem jim jí pronajal, ale varoval jsem je, že už není nic moc. Ale trvali na tom, že to s ní zkusí. A ty blbci nenapadlo nic lepšího než se tam narvat najednou.

Ta námaha byla moc velká a tak praskla, rovnou uprostřed."

No, a ta stará paní omdlela.

Prechádzka pamätníkom histórie

Pocďujúc túžbu i potrebu vrátiť sa aspoň na krátky čas do prostredia, s ktorým som naveky spätá, rozhodla som sa potúlať sa menej známou oblasťou severovýchodného Slovenska.

Táto oblasť leží na východ od Vysokých Tatier a je vtesnaná medzi Levočské vrchy a Ľubovniansku vrchovinu. Krásne bolo poprechádzať sa jej údolím, ktorým preteká rieka Poprad - jediná naša rieka tečúca na sever. Drsná klíma tejto oblasti pri Poľských hraniciach je príčinou, že ľud tu donedávna žil v mimoriadne ťažkých podmienkach.

Tomuto rázovitému kraju dominuje Ľubovniansky hrad, ktorý som mala možnosť vzhliadnuť v sprievode ľudového umelca a básnika, ktorí sú bytostne spätí s touto oblasťou.

Oboznámili ma s legendou o vzniku tohto krásneho hradu. Podelím sa o ňu s vami.

Jedného letného dňa zastali na brehu rieky Poprad pri mestečku Ľubovňa ustatí jazdci, ktorým velil šľachtic Ľubovenský. Tomu sa okolitá krajina tak zapáčila, že sa ešte v ten deň rozhodol na skalnom brale oproti mestečku postaviť hrad.

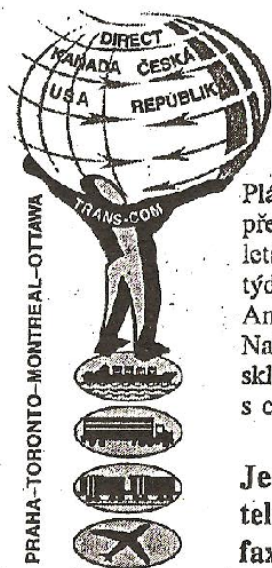
Ibaže čo cez deň postavili, v noci zmizlo, a takto sa to stále opakovalo. Smutný Ľubovenský istil, že toto miesto patrí zlej víle, a tak sa za ňou vybral. Súhlasila s postavením hradu pod podmienkou, že jej šľachtic zapredá svoju dušu. Po ťažkom rozhodovaní Ľubovenský podmienku prijal. Na druhý deň sa hrad zaskvel v plnej kráse a všetci sa tomu tešili. Iba šľachtic nemal dušu na mieste. Odišiel do neďalekého kláštora, kde sa vyspovedal z veľkého hriechu. Zlá víla sa dozvedela o jeho zrade a rozhodla sa hrad zničiť veľkým balvanom.

Keď sa už k hradu približovala, zaznel z kláštora zvon. Víla stratila moc, balvan jej vypadol a od tých čias už nikto nič o nej v tomto kraji nepočul. Zato na brehu rieky Poprad zostala dodnes skala, ktorá mala Ľubovniansky hrad zničiť.

HISTÓRIA

O vzniku hradu sa údajne nezachovali žiadne presné záznamy. Vie sa, že zohrával v našich dejinách zvláštnu úlohu a jeho funkcie sa menili podľa potreby doby. Z pôvodnej pohraničnej pevnosti vznikol hrad, ktorý plnil aj iné dôležité úlohy - bol sídlom starostov a najvyššej poľskej šľachty, miestom medzištátnych rokovaní, v jeho múroch boli hostené korunované hlavy či už uhorské alebo poľské a po šesť rokov uschované poľské korunovačné klenoty.

S výstavbou hradu sa pravdepodobne započalo okolo roku 1305 na podnet kráľa Karola Róberta, ktorý si uvedomil dôležitosť tohoto miesta. Údolím rieky Poprad viedla obchodná cesta a jej významná odbočka smerom na sever do Poľska sa nachádzala práve pri pohraničnej dedine Ľubovňa. Nový hrad teda zabezpečoval stráženie obchodnej cesty, colnice i severnej hranice krajiny. Zároveň začal plniť úlohu správcu majetkov hradného panstva.

Vaše bříme na naše bedra.

Plánujete svou příští zásilku? TRANS-COM přepraví cokoliv, spolehlivě a rychle - lodí, letadlem, vlakem, nákladním autem. Pravidelný týdenní servis mezi střední Evropou a severní Amerikou, sběrné kontejnery v obou směrech. Naše služby zahrnují nakládání, vykládání, skladování, rozvoz a pomoc s celním odbavením.

Jerry Formánek

tel: (905) 678-6412

fax: (905) 678-7544

INTERNATIONAL FREIGHT FORWARDERS

V zložitých pomeroch sa hrad dostáva do rúk jedného z najbohatších uhorských magnátov - Omodeja Abu. Hrad s colnicou prinášal veľké príjmy novému majiteľovi, ktorý si ich ešte zvyšoval uvaľovaním nových mýt a ciel, prepadávaním trhov a kupcov po celom kraji. V roku 1311, po prehlbení sporu s mestom Košice, prišiel Aba o život. O rok sa kráľovským vojskám podarilo hrad dobyť a jeho prvým známym kastelánom sa stáva Tomáš Sečiansky. S novým kráľom prišli do Uhorska i šľachtici francúzsko-neapolského pôvodu - Drugethovi. Stali sa postupne majiteľmi mnohých majetkov, ktoré predtým patrili Omodejovcom, a takto im pripadol i Ľubovniansky hrad. V roku 1330 vracia Viliam Drugeth hrad kráľovi, ktorý zakladá nové osady a nadväzuje úzke kontakty s Poľskom.

V roku 1342 nastúpil na uhorský trón syn Karola Róberta - Ľudovít I. Tento panovník výrazne ovplyvnil ďalší vývoj podhradia Ľubovnianskeho hradu, keď Starej Ľubovni udelil mestské výsady. Niet dôkazov, že by Ľudovít I. (od r. 1370 i poľský panovník) počas svojho vládnutia navštívil hrad. Po Ľudovítovi I. nastúpila na uhorský trón jeho dcéra Mária, ktorá s manželom Žigmundom Luxemburským hrad navštevovala. Jeho najmladšia dcéra Hedviga sa stáva manželkou Vladislava II. Jagiela. Nakoľko Žigmund potreboval peniaze na pokračovanie vojny s Benátkami (o oblasť Dalmácie), rozhodol sa urovnať nie najlepšie vzťahy s Poľskom. Hrad sa v tejto súvislosti zapísal do európskych dejín. V roku 1412 sa tu uskutočnilo stretnutie panovníkov Uhorska a Poľska - Žigmunda Luxemburského a Vladislava II. Jagiela, ktorí podpísali zmluvu o mieri a priateľstve. Žigmund potreboval ďalšiu finančnú pomoc na pokračovanie vojny proti Benátkam. Keďže ich už nemohol získať od svojej krajiny, obrátil sa na Vladimíra II. Ako záruku mu dal hrad a mesto Ľubovňu, Podolíne, Hniezdne a 13 miest zo spoločenstva spišských Sasov. Záloh bol myslený len dočasne. Pretože Žigmund nemal z čoho peniaze vrátiť, predĺžil sa na 360 rokov. Záložné územie sa nikdy nestalo súčasťou poľského štátu. Patrílo len panovníkovi, ktorý určil správcov tohto územia. Správcovia sídlili na Ľubovnianskom hrade a vyberali preň poplatky.

Hrad bol teda v poľskom zálohu od roku 1412 - 1772. Roku 1553 od základov vyhorel. Príčina požiaru nie je známa. Rekonštrukcia prebiehala v rokoch 1554 - 1557 a dala hradu jeho dnešný pôdorys.

Významnými starostami hradu sa stáva rodina Ľubomírskych, ktorí túto funkciu vykonávali 150 rokov. (celkovo 5 generácií) Postavenie hradu v tomto období sa utužilo aj tým, že bol udržiavaný na náklady poľského štátu. Podporuje sa rozvoj umenia, architektúry a obchodovanie. Hrad oplýva neslýchaným bohatstvom.

V roku 1745 v ňom kraluje poľská kráľovná Mária Jozefa - sesternica Márie Terézie, (ktorej portrét možno vzhliadnuť v hradnom múzeu). Počas jej panovania a pod vedením architekta Placidioho hrad dostáva nový šat.

Za posledného spišského starostu, brata poľského kráľa - Kazimíra

Poniatowského - bol v hradnej veži v r. 1768 väznený známy dobrodruh Móric Beňovský. Tento sa údajne snažil zverbovať ľudí na zostavenie vojenskej jednotky, s ktorou chcel zasiahnuť do bojov, ktoré v tom čase vypukli v Poľsku. Tento zámer bol prekazený veliteľom hradu, ktorý ho dal zajať v Spišskej Sobote, - rovno z domu jeho milej, Zuzanky a v očkách doviešť na hrad. Keď sa Zuzanka dozvedela o jeho uväznení, zobrala trochu peňazí, šatstva a vybrala sa do Ľubovne. Povešť hovorí, že svojou šikovnosťou oklamala stráž a tak uľahčila Móricovi útek z väzenia.

V roku 1772 je hrad Ľubovňa opäť pripojený k Uhorsku, ale stráca svoje významné postavenie. Bol čiastočne zruinovaný a nikomu nezáležalo na jeho oprave. Navyše dediny v tomto chudobnom a drsnom kraji mohli poskytnúť len veľmi malé dôchodky pre hradné panstvo a preto neboli pre Uhorsko

zaujímavé. Začiatkom 19. st. bol hrad predaný Raiszovcom a neskôr Zamoyským, ktorí renovovali najmä palác Ľubomírskych a kaplnku. Komplexná rekonštrukcia hradu sa začala až v 1959. Od roku 1966 slúži hrad výlučne potrebám múzea, ktoré sa nachádza v Ľubomírskom paláci. Expozícia múzea má dve časti: historickú a národopisnú. Zaujímavé bolo vidieť vývin ľudového odevu, historických zbraní a úžitkových predmetov, interiéry dedinských izieb a diela súčasných maliarov. Dominantou bol bezpochyby drevený kostol sv. Michala, ktorý je ukážkou čarovnej ľudovej architektúry.

Po prehliadke Ľubovnianskeho hradného múzea a jeho okolia som absolvovala ešte radu ďalších zaujímavých miest, ale o tom až niekedy inokedy.

Odchádzala som s hrejivým pocitom, že pochádzam zo zeme tak bohatej na kultúrne pamiatky a prírodné krásy; - zo zeme, kam sa môžeme vždy vrátiť a cítiť sa "ako doma".

Pripravila Danko Orihelová

SVATOJÁNSKÁ NOC

Veliké obliby mezi svatými u slovanských národů se těší Jan Křtitel. Jeho jméno v obměně našich pohádek přešlo na národního hrdinu, dobromyslného siláka Honzu. Český Honza se v našich pohádkách objevuje asi tak často jako Herkules v řeckém báseňloví.

Jan Křtitel je patronem našich mladých mužů a na jeho počest je v Čechách přes půl druhého sta kostelů zasvěcena jeho památce. Den, který mu byl zasvěcen je 24. červen.

V tento den pohanští Slované slavili letní slunovrat. Když se křesťanství rozšířilo do slovanských zemí, staré slavnosti letního slunovratu se připoutaly k svátku Jana Křtitele. Noc před narozením Jana Křtitele je nazývána svatojánskou a je jednou z nejčarovějších nocí roku. Naši pohanští předkové věřili, že noc sama o sobě skrývá cosi tajemného. Její šero a tma zastírá mnohé, co by se za dne dít nemohlo. Nastává úplná svoboda všem přírodním živlům. Lid věřil, že co velikého se v přírodě děje, děje se v noci. Voda a oheň nabývá neobyčejné moci, v bylinách se probouzí zázračná léčivá síla (Česká hra "Mastičkář") a nadpřirozené bytosti se připravují ke svým rejům. (Shakespearův Sen noci Svatojánské).

Podivuhodná síla byla přisuzována kapradí, které kvetlo jenom jednou v roce a to v noci před Sv. Janem. Pohané věřili, že když panna rozprostře v pravý okamžik bílý šátek pod kapradí, ryzí zlato na něj napadá. Květ kapradí se ale utrhnouti nesmí; je hlídán temnými mocnostmi, které se snaží odradit každého, kdo se ke květu přiblíží. Aby se člověk ochránil proti temným mocnostem, musí kolem sebe vytvořit kruh a nesmí z něho za žádných okolností vystoupit, nebo se ohlédnout. Přírodní živly se rozpoutaly; vítr běsnil a lomcoval stromy, blesky se křížovaly. Lesní panny a divé ženy se snažily lákat mládence do svého středu, aby ho utančily k smrti nebo stáhly do bažin.

Čelakovský popisuje takovou bytost ve své baladě: "Cupy, dupy z houštiny, letí jelen z mýtiny; na jelínku podkasaná, sedí sobě lesní panna; šaty půl má zelené, půl kadeřmi černěné a ze svatojánských broučků svítí pásek na kloboučku.

Božena Němcová zase popisuje zvyky z domáckého kraje. Říkalo se tomu "Jana pálení".

Mladí muži nanosili dříví na hranici a zapálili ji. Vzali se za ruce, skákali kolem ohně a zpívali. Úřady tento zvyk později zakázali, ale mládež to neodradilo od zvyku pálení ohně. Vyhazovali do povětří zapálená košťata

a zpívali: "Pověz nám svatý Jene, jak dlouho živí budeme a za kolik let zemřeme". Kolikrát koště do vzduchu vyhozené spadlo dolů bez toho, aby zhaslo, tolik let se dotčený dožil. Když oheň dohořoval, začala ho mládež přeskakovat, aby zjistila, jestli bude příští rok úspěšná v podnikání. Ten kdo upadl, nemohl očekávat úspěch.

Na Slovensku pouštěly dívky po vodě věnce a pozorovaly, kde se věnec zastavil. Věřily, že z té strany přijde jejich vyvolený. V Čechách si zase dívky odnášely věnce, s kterými tančili kolem ohně. Kladly si je doma před spánkem pod hlavu a doufaly, že se jim ve snu zjeví jejich nastávající.

Pro všechny slovanské národy měla svatojánská noc své neobyčejné kouzlo. Ukrajinci nazývali svatojánské slavnosti Kupalo.

Vybráno z knihy F.V. Vykoukala "Rok v starodávných slavnostech našeho lidu", publikované v Praze v roce 1901.

Vladka Zvoníková

Pri návšteve Bratislavy sa obraťte na dole uvedenú adresu.

Služby zahrňujú: Vydvihnutie na letisku vo Viedni, diaľkové trasy Bratislava - Praha, Budapešť, Viedeň atd.

TAXI

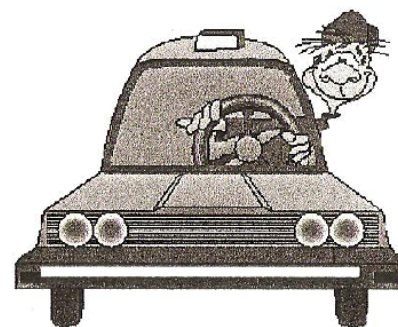
PETER GREGOR
SVETLÁ 4.
811 02 BRATISLAVA
SLOVAK REPUBLIC

TEL:

PRIVAT 011 - 421 - (0)7 - 6280 - 3748 (HOME)

MOBIL 0905 / 417 - 023 (CELLULAR)

Vizitky si môžete vydihnúť v bare
Československého klubu, alebo u
P.Gregor st., tel. 583 - 0634

SÁM DOMA

Pondělí

JSEM SÁM doma. Žena na týden odjela. Je to skvělý pocit. Velmi příjemná zvěsta. Myslím si, že tu prožijeme se psem nazapomenutelný týden. Udělal jsem přesný plán a rozvrhl jsem si čas. Víím přesně kdy vstanu, kolik času strávím v koupelně a kolik přípravou snídaně. Propočítal jsem také čas na mytí nádobí, úklid, psí procházky, nákupy a vaření. Když jsem odhadl celkový čas, velmi příjemně mne překvapilo, že budu mít spoustu volna. Nechápu, proč ženy tolik mluví o domácnosti a dělají z toho takovou vědu, když je to činnost, která vyžaduje tak málo času. Jde jen o to, jak si ho zorganizovat.

Večeříme každý kotletu. Já i pes. Na stole mám svíčku, protože to dělá pěknou atmosféru také sváteční prostírání a ve vázičce růži. Pes měl paštiku - pate de canard - jako předkrm, pak maso s jemnou zeleninou a keks jako dezert. Piju víno a kouřím doutník. Už dlouho jsem se necítil tak dobře.

Úterý

MUSÍM SE znovu podívat na svůj časový rozvrh. Zdá se mi, že bude vyžadovat malé změny. Psovi jsem vysvětlil, že každý den není ovšem svátek a nemůže mít vždy předkrm a hlavně tři misky, které pak musím umývat. Při snídani jsem si všiml, že výroba pomerančové šťávy má jednu nevýhodu. Ovoce znečistí celý přístroj. Jiná možnost - udělat šťávu rovnou na dva dny. Pak bych nemusel stroj mýt denně.

Objev : Zjistil jsem, že párky mohou ohřát v polévce a ušetřit tak jednu nádobu, kterou nemusím mýt. Rozhodně nemíním denně luxovat, jak si to přála žena. Úplně postačí jednou za dva dny. Důležité je se přezout a otřít psí packy - to je vše. Jinak se cítím skvěle.

Středa

MÁM POCIT, jako by mi domácnost zabírala více času, než jsem odhadoval. Budu muset svou činnost zracionalizovat. První kroky : Koupil jsem jídlo v sáčku. Nemusím přece ztrácet čas neustálým vařením. Jídlo se nemá připravovat déle, než se jí. Stlaní je problém. Nejdřív rozhazovat příkrývky, pak větrat a pak složitě stlát. Myslím si, že není nutné stlát každý den, když zase půjdou večer spát. Mám při stlání pocit marnosti. Také psovi už nepřipravuji složitě jídlo. Koupil jsem mu hotové jídlo pro psy. Tvářil se divně, ale nedá se nic dělat. Když mohu já jíst už hotové jídlo, musí se přizpůsobit i on.

Čtvrtek

UŽ ŽÁDNÉ pomerančové šťávy! Jak takový nenápadný pomeranč dovede ušpinit přístroj to je neuvěřitelné. Kupuji hotovou šťávu, v lahvích. Objev : Podařilo se mi vylést z postele tak, že jsem skoro vůbec nenarušil příkrývky. Pak stačilo jen trošku uhladit deku. Ovšem chce to cvik a je nutné, aby se člověk během spánku v posteli moc nevrtil. To znamená nestřídat často polohy. Bolí mě kvůli tomu trochu záda, ale to lze odstranit horkou sprchou. Přestal jsem se každý den holit. To je opravdu zbytečná ztráta času. Navíc tím získám čas, který mi chyběl a kterým disponuje žena, která se neholí. Zjištění : Je zbytečné jíst pokaždé z jiného

talíře. Přidělává se tím nádobí, to je hotové mrhání. Mýt neustále nádobí mi začalo jít na nervy. Také pes jí z jedné misky. Je to konec konců jen zvíře.

Poznámka : Dospěl jsem k závěru, že luxovat stačí maximálně jednou týdně. K obědu i k večeři jsem měl párky.

Pátek

KONEC ovocným šťávám! Láhve jsou moc těžké. Zjišťuji následující : Ráno párek chutná dobře. V poledne méně. Večer vůbec. Když člověk jí párky déle než dva dny, může to způsobit i lehkou nevolnost. Pes dostal sušené jídlo. Je stejně výživné a hlavně - nemaže to misku. Jinak bych si už připadal jako automatická myčka nádobí. Přišel jsem na to, že polévku lze jíst rovnou z hrnce. Chutná stejně. Žádné talíře, žádnou naběračku! Přestal jsem vytírat podlahu v kuchyni. Tato činnost mi už šla na nervy jako předtím stlaní. Mám dojem, že mám moc odpadků. Nevím odkud se berou. Musím s nimi běhat ven. Poznámka : Konzervy nepadají v úvahu, protože se umaže otvírák.

Sobota

NAČ SE VEČER svlékat, když se ráno zas musím oblékat? To si raději déle poležím. Navíc se nemusím vůbec přikrývat, takže postel zůstane perfektně ustlána. Pes nadělal drobečky. Vynadal jsem mu. Nejsem jeho služka! Zvláštní uvědomil jsem si, že takhle se mnou občas mluví žena.....Dnes je den holení, ale vůbec do toho nemám chuť. Můj nervový stav není dobrý. Snídat budu jen to, co se nemusí rozbalovat, otvírat, krájet, mazat, vařit nebo míchat. Všechny tyto činnosti mě rozčilují. Plán : Oběd sním přímo ze sáčku, rovnou nad sporákem. Žádné talíře, žádné příbory, žádné prostírání a jiné nesmysly. Trochu mě bolí dásně. Možná, že je to nedostatek ovoce, které je moc těžké na dopravu. Třeba je to začátek kurdějí? Myslím na Amundsena? Odpoledne telefonovala žena a ptala se, zda jsem umyl okna a vypral prádlo. Hystericky jsem se rozesmál. Řekl jsem jí, že na takové věci nemám vůbec čas. Mám problém s vanou. Ucpala se špagetami. Moc mi to ale nevadí, protože už se stejně nespřehuju.

Poznámka : Jíme-li se psem rovnou z ledničky, je zapotřebí to udělat rychle, aby nezůstala dlouho otevřená.

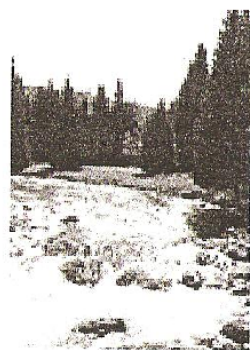
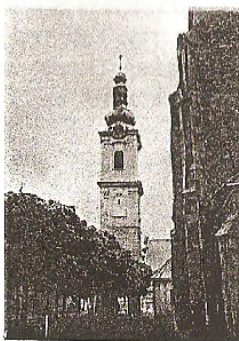
Neděle

POZOROVAT! Jsme se psem z postele, jak v televizi jedli lidé nejrůznější lahůdky. Oba jsme měli plné pusy slin. Jsme oba zesláblí a mrzutí. Ráno jsme snídali něco z psí misky. Ani jednomu to nechutnalo. Měl bych se umýt, oholit, učesat, udělat psovi jídlo, jít s ním ven, umýt nádobí uklidit, nakoupit a udělat celou řadu dalších věcí, ale už se mi nedostává síl. Mám pocit, že se neudržím na nohou a že mi slábne zrak. Pes přestal vrtět ocasem. V posledním pudu sebezáchovy jsme se odplížili do restaurace. Jedli jsme skvělá jídla na různých talířích víc než hodinu. Pak jsme odešli do hotelu. Pokoj je čistý, uklizený, útulný. Rozházel jsem postel a opět spal jako na začátku expedice. Myslím si, že je to ideální řešení, protože takhle skutečně ušetřím spoustu času. Až se zotavím, budu přemýšlet, k čemu ho použiji.

Autor neznámý vybrala IJ

Co mám rád

Dalí jste si někdy tuto otázku? Odpovědi na ni se mohou různit v mnoha směrech. Můžete začít polemizovat co mám více rád a co méně, co jsem měl rád a už tak moc nyní nemám rád (nezavlékejte do těchto vlastních myšlenek svého životního partnera) nebo co by jsem chtěl mít rád. Ať je polemika jaká chce, tak vždy na ni potřebujete ČAS. Vypnout mobilní telefon, vytáhnout ze zásuvky TV, vytrhnout se z každodenního spěchu a uzavřít se sám ve svém vlastním světě vzpomínek, představ a snů. Já se snažím vyskočit z tohoto řitičho se vlaku života co nejčastěji mohu. Alespoň na chvíli.

V mém věku a zdravotním stavu tyto oddechové časy potřebuji stále častěji. Ale to mě vůbec nemrzí. Skoro se na tyto pauzy i těším. Možná je to proto, že mám na co vzpomínat a že mám ve svých snech moc a moc věcí, které já mám rád.

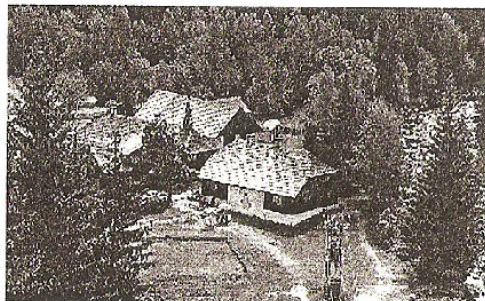
Jednou z věcí, kterou jsem si během svého 20ti letého pobytu v Kanadě uvědomil je skutečnost, že mám vlastně strašně rád kraj kde jsem jako kluk trhal kolena na kalhotách, kde jsme s kamarády chodili na třešně nebo švestky, později za holkami, kde jsem prostě vyrůstal a odkud jsem odešel. Jako rodilý Pražák samozřejmě miluji z celého srdce Prahu a to i s jejími dobrými i špatnými stránkami. Při mé první návštěvě v republice po pádu totality jsem si poslední večer před odjezdem vyšel na procházku večerní Prahou a jak jsem tak kráčet přes

Karlův most a kochal se pohledem na osvětlený pražský hrad, tak jsem se přistihl, že mám v očích zřista jasna slzy.

Mám rád mnoho zákoutí v Čechách, na Moravě i na Slovensku. Ať jsou to Brdy, kam jsem jako kluk jezdil na čundr, nebo místa kolem Sázavy a Lužnice, spojená se sjížděním řek nebo Dačice, kde jsem trávil mnoho letních prázdnin, Krkonoše, Jihlava, Brno, Nizké Tatry v okolí vesničky Vernár, nebo Tatranskou Štrbu, kde jsem jedl doposud nepřekonanou kapustnicu, anebo i Centrálné trhoviska v Bratislavě, kde jsem poprvé ochutnal burčák. A tak bych mohl pokračovat dále a dále a dále.

Pro jedno místo mám však zvláštní slabost v srdci. Kraj, který mne vždy lákal svou tajemností a svým osobitým kouzlem. Kraj, který se stal častým cílem mých cest a kam se vždy budu rád vracet.

Tímto místem je Šumava. Pašerácké historky a pověsti z minulosti, dlouholetá tradice lití a broušení skla, bodrost, pohostinnost a upřímnost místních obyvatel, tisícera zákoutí, oplývající malebností, něhou, drsností a nespoutanou divočinou, kraj, který tě zahrne a opije láskou, aby ti v následujícím momentě připomněl tvrdou skutečnost, že ti nic nedá

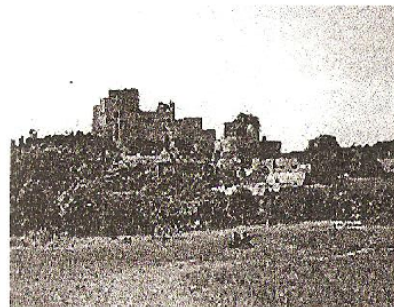

zadarmo.

Desítky malých měst, vesniček, osad a samot zdánlivě připadají stejné, malebně vsazený do kouzelné přírody a přesto však má každá chalupa svou vlastní osobitou tvář.

Bílá věž v Klatovech může být jedním z výchozích bodů na cestě za poznáním šumavských krás. Než však opustíte Klatovy, navštivte katakomby v podzemí jezuitského kostela na klatovském náměstí, které jsou evropskou raritou. Ještě dnes zde můžete vidět mumie řádových bratří, zde pohřbených ve středověku a jejich přirozeně mumifikovaná těla váží dnes kolem 8-10 kg. Pak již je čas vyrazit přes Janovice do podhradí Pajrku, kde leží městečko Nýrsko, s proslulou brusírnou skla a dříve známé i výrobou zápalek. Z Nýrska se po úzké silnici vedoucí skrze bohaté a mohutné hvozdy po úpatí kopců Pernet, Můstek a Pancíř dostaneme přes obec Špičák do pohraničního městečka Železná Ruda. Zde se můžeme vydat na krátkou odbočku ke dvěma jezerům ledovcového původu Černému a Čertovu jezeru.

Železná Ruda je západní vstupní branou do Šumavského Národního Parku. Zde se dostaneme do míst až do roku 1989 nepřístupných veřejnosti. Cílem může být obec Hartmanice, nebo ještě lépe obec Prášily. Výběr mnoha možností pro pěší výlety, záleží pouze na vašich ambicích. Od 3 do 10 km túry a pro ty nejméně ambiciózní třeba jen posezení v několika velice pěkných zahradních restauracích s dobře chlazeným pivem i jinými nápoji.

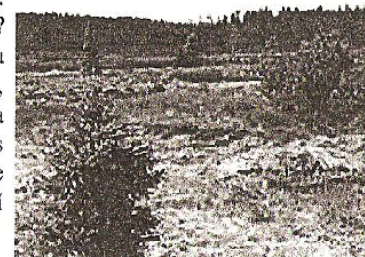

Z Prášil přes Čenkovu Pilu, kde můžete obhlédnout další šumavskou raritu - Tetschovský kanál, který sloužil k plavení dřeva - a Rejnštejn, kde stále pečou nejlepší rohlíky z celých jižních Čech se dostanete do záplavového města Sušice. Název města se přikládá pověsti o suchém místě mezi řekami Otavou a Rousárkou.

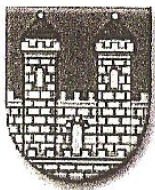
Skok na sever od Sušice najdete zříceniny kdysi největšího hradu v Čechách - hrad Rabí. V době husitských válek při obléhání hradu zde Jan Žižka přišel o oko.

Dalším místem, které nás upoutá svou přirozenou krásou je městečko Kašperské Hory nad nímž se majestátně tyčí zříceniny hradu Kašperk. Město bylo odedávna známé pro těžbu zlata. Zastavte se, zkuste také vy, kdo ví...?

Z Kašperských Hor se vyšplháme do kopce a přes osadu Srní se dostaneme do Antýglu, který je znám jako nejstarší sklárna na Šumavě. Dále se budeme šplhat do kopce a po chvíli se dostaneme do Modravy a Filipovy Hutě. Tyto dvě obce leží na okraji rozsáhlých šumavských rašelinišť, neboli jak se na Šumavě správně jmenují slatě. Většina těchto slatí je nepřístupná a to ze dvou důvodů - chráněná oblast a neposledně i bezpečnost návštěvníků. Pamatuje si někdo z vás na film "Kráľ Šumavy"? Právě v těchto slatích byla velká část filmu natáčena. Přístupné jsou pouze Tříjezerní, Cikánská, Chalupářská a Jezerní slat'. Jedno z velmi mála míst, kde se nemusím obávat nazvat přírodu s pannenským půvabem a kde se vás doslova dotkne tajemnost Šumavy. Ještě dobře, že už dnes nemusí lidé na cestě do Němec chodit přes tyto slatě.

Klatovy

Železná Ruda

Sušice

Vimperk

Kašperské Hory

Rychle tedy zpět na pevnou půdu pod nohama tradá přes Kvildu a Borovou Ladu do Horní Vltavice, kde se před námi otevře panorama Boubínu a Velkého Bobíku. Boubínský prales je přírodní rezervací již od roku 1858. Stáří některých stromů v pralese je odhadováno na 300 - 400 let. Největší strom, zvaný "Král Smrků" padl 4.12.1970. Jeho

výška byla 57 metrů a obvod kmenu 508 cm.

No a nyní již budete pořádně unaveni tím cestováním, tak se rychle skulíme s kopce do Vimperka, kde se před příjezdem do města pokocháme překrásným pohledem na Vimperský zámek a podél řeky Volyňky se dostaneme na zdánlivě bezvýznamné rozcestí asi 4 km od města.

A to je místo, kde mé vzpomínky a sny vždy odbočí ze státní silnice a začnou se šplhat po úzké

cestě do příkrého kopce. No a po chvíli jsme již na místě - v horské vesničce Výškovice, která si až do dnešních dnů zachovala svůj půvab, bezprostřednost a krásu. Ne, nenajdete zde výstavní miliónové domy, kabelovou televizi, invazi "měščíků na každý víkend, ba ani autobusovou zastávku. Nejsm si zcela jist, ale asi byste i marně hledali telefonní automat.

Zato tu však najdete něco mnohem vzácnějšího a dražšího než všechny vymoženosti moderní doby. Najdete tu upřímnost prostých lidí, kteří si navzájem nezávidí, pomohou jeden druhému, když je třeba. Můžete se tu napít mléka čerstvě nadojeného od krav - nebojte se, místní lidé jej pijí a jsou stále zdraví. Najdete tu stavení kde se můžete vyspat na peci jako ten Honza z českých pohádek, uvidíte tu líheň pstruhů se stovky ryb, které však nejsou převážně na prodej - většinu si místní obyvatelé rozdají mezi sebou. Najdete tu starou hasičárnu a i hasičskou zvonici. Zkrátka a jednoduše tu najdete téměř vše, co tak hodně někdy v době přeplněné moderními vymoženostmi postrádáme. Nevím jak vy, ale já ano.

A tak když v sobotu večer zajdu do místního hostince, zasednu ke stolu s místními chlapáky, pozvednu sklenici vychlazeného strakonického Nektaru a zhluboka se napiju, harmonika začne hrát a začne se zpívat, tak mám pocit jako by se najednou zastavil čas. A tady, v této malé hospůdce, si vlastně uvědomuji, proč stále budu patřit do té země, kde jsem se narodil a vyrostl.

A je mi strašně fajn.

Jerry Klimeš

Časopis Řička je vydáván čtvrtletně Československou Podpůrnou Jednotou ve Winnipegu pro krajany českého a slovenského původu. Toto číslo (Podzim 2000) bylo vytištěno nákladem 300 výtisků a rozesláno zdarma.

Redakce nemusí vždy souhlasit s publikovanými texty, za jejich obsah zodpovídá autor.

Redakce: Danka Orihelová - šéfredaktorka, Stan Jančar - grafická úprava, Jerry Klimeš, Iva Jančarová.

Veškeré připomínky a ohlasy na obsah, příspěvky, dopisy čtenářů, návrhy a inspirace, jakož i finanční podpora tohoto časopisu jsou srdečně vítány! Korespondenci a dotace můžete prosím zasílat na následující adresy:

Naše nová E-mail: casopis-ricka@home.com

Ostatní pošta: Czechoslovak Benevolent Ass'n. c/o RICKA

154 McKenzie St., Winnipeg, MB, R2W - 5A2

nebo: Mrs. D. Orihel, 69 Summerfield Way, Winnipeg, MB, R2G - 2B2,

tel.: (204) 668 - 6605, E-mail: danori@attcanada.net

Mrs. Iva Jančar, 1225- 1630 Henderson Hwy, Winnipeg, MB, R2G-2B9,

tel.: (204) 339 - 9817, E-mail: stan.jancar@home.com

Mr. Jerry Klimes, tel.: (204) 338 - 9629, E-mail: klimes@escape.ca

Inzerce v tomto časopise je vítána! Ceny za uveřejněné inzeráty jsou následující: 1/4 str. - \$10.00, 1/2 str. - \$20.00, celá strana - \$35.00

Těm krajanům, kteří využijí možnosti inzerce nebo se rozhodnou náš časopis v začátcích finančně podpořit předem co nejsrdečněji děkujeme!

Mr. & Mrs. F. Dušánek	\$ 10	Mr. J. Gogela	\$ 20	Mrs. J. Pešíková	\$ 10
Dr. & Mr. D. L. Alexy	\$ 20	Mr. J. Čisár	\$ 10	Dr. S. Kuban	\$ 20
Mr. & Mrs. V. Brož	\$ 20	Mr. J. Klimeš	\$ 29	Mr. G. Sigurdson	\$ 30
Mrs. M. Zítková	\$ 10	Mr. L. Kučera	\$ 10	Mr. V. Petrželka	\$ 10
Mrs. I. Wágnerová	\$ 50	Mrs. M. Valková	\$ 25		

Klubový bar nabízí

**Prazdroj, Becherovka, Radegast,
Tuzemský rum, Vavřínecké červené,
špekáčky, jitrnice, jelita, mor. klobásy,
debrecínské párky a jiné dobroty.**

*Otevřeno ve čtvrtek od 7:00 do 11:00
v pátek a sobotu od 7:00 do 1:00*

**154 McKenzie St., Winnipeg
tel.: 589 - 7483
kulečnickový stůl v provozu !!!**

